

Sygn. akt IV CSK 491/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie K. M. i S. M.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt VIII Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania K. M. i S. M. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 27 marca 2013 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie, zarzucając naruszenie art. 510 § 2 i art. 367 § 1, art. 384, art. 386 § 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 78 i art. 176 Konstytucji, a także art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 ze zm.) oraz art. 40 § 1 k.c., wskazali „na oczywistą zasadność skargi ze względu na zaniechanie przez Sąd wezwania do udziału w sprawie oraz nieuczestniczenie w postępowaniu Skarbu Państwa, podczas gdy był on zainteresowanym w sprawie ze względu na fakt, że wynik postępowania dotyczył jego praw. Wskazane naruszenie przepisów postępowania, w tym przede wszystkim art. 510 § 2 k.p.c. miało niewątpliwie wpływ na wynik postępowania (...). Analogiczny wpływ na wynik postępowania (...) miał również brak możliwości zaskarżenia postanowienia I instancji zarówno przez pominiętego zainteresowanego Skarbu Państwa jak i skarżących (...).”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołali się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak nie uzasadnili

twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, uczestnicy ograniczyli się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi oraz w skróconej formie części ich uzasadnienia, pomijając aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od zasadności jako takiej.

Niewzięcie udziału w postępowaniu przez Skarb Państwa nie prowadziło do nieważności tego postępowania.

Wobec niestwierdzenia przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 520 § 1 zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

es